

Λέτε!... 'Αφήσμε πούλάχριστο νά τελειώση... ή πρώτη ήμέρα τής άγάτης μας!

Γέλασε καθώς τόπε αυτό, μά φρανόταν πολύ σπυνοχωρημένος... —Κιιά, ελπε ή Δήμητρα. "Άς αφήσω νά τελειώση... κι αυτή ή ήμέρα, και πολλές άλλες άκόμη... Δέν μπορώ νά πώ τίποτα, άν δέν μου δώσετε τήν άδεια σας..." "Α! τί όμορφα πού ξεκινά κείνη ή φαρύβακα!... Μά πού πάει; Τή νύχτα φραρεύουν αυτοί;

"Άλλαξε τήν κουβέντα ξεπίτηδες, γιατί ήταν άρκετά όσα ειχε άκούσει. Παρίμενε νά τής πη μ' ένθουσιασμό: «'Εγώ, τώρ' άμέσως, νά τώ πώ τής μαμάς σας, νά τώ πώ τού Κωστάκη!» Και τής ελπε πώς ήταν άκόμα πρόορο! "Ένας άλλος, στή θέση του, —ό 'Αντρέας άξαφνα— θύφτανε και νά τήν κλέψη, άν οι γονείς τής ή οι γονείς του δέν ήθελαν νά τού τή δώσουν. Κι αυτός;...

Τού έλειπε ή θέληση, ή δύναμη, ή πρωτοβουλία, ό άνδρισμός πελοσπάντων. Φυσικά! Ένας μαλθακός, νωθρός, φραγός, τεμπέλης, ποιητής, πού δέν ήξερε ούτε κούλιμα!... "Άστρας σάν τόν κρινό κι' άδύνατος σάν κι' αυτόν...

"Άστρας! Δέ βαρύνεσαι! 'Η άντριόνα όμορφα είνε άλλη. Καί ξεκιάνειτε μερσοστά τής τώ μαύρο, λιοκαμένο, τώ σοβαρό σώμα τού 'Αντρέα, όπως χιλώσε τόν κόσμο προτήτερα στή θάλασσα, και τής φάνηκε τώρα τόσο φραώτερο!...

Μπήκαν στ' αυτιάκιότα πούν βραδιόσαι άκόμα. Αύτή τή φορά, ή Δήμητρα ειχε κοντά τής και τόν Αιμίλιο, γιατί αυτός εφρόντασε νά έξασφαλίση θέση στό ίδιο αυτιάκιότα. 'Αλλά δέν τής έκανε ούτε ζέστη, ούτε κρύο...

"Όταν έφτασαν στό σταθμό, γιά νά πάρουν τώ τραίνο, τόν βρήκαν φωτισμένο. 'Ηταν τά πρώτα φώτα πού άναβαν, μέσα στό φρωτεινό άκόμα, τώ άτέλειωτο καλοκαιριστικό δειλινό. Κι' ή Δήμητρα σπύλογιστηκε: «Πάει κι' αυτό! τελείωσε μαζί με τήν ήμέρα!... Τήν πρώτη, και τή μόνη ήμέρα τής άγάτης μου. Χά, χά, χά! Τρέλλες πού γάνω κι' εγώ!...» —Μονάχη σου γελάς; τής ελπε ή μητέρα τής.

—Ναί, κάτι θυμήθηκα. Καί καθώς σπύλοπαρίζαν, περιμένοντας τώ τραίνο, τήν τραβήξε άπ' τώ μπράτσο παρατέρα και τής ελπε:

—Μην πήτε τίποτα τού μοσιπτά... γιά τόν 'Αντρέα. Προτήτερα ήμιον φουρισμαμένη...

Στό βαγόνι, κάθησε άνάμεσα στήν Ουρανία και στόν 'Αντρέα. Κι' ούτε ζωνήθηκε άπ' τή θέση τής καθόλου. 'Ανακού τής πάλλ, όπως τώ προί, καθόταν ό Αιμίλιος με τόν άδερφό τής. Μ' άπόφευγε και νά τόν κλαπεί. Δέν αισθανόταν τώρα παρά τύχη, μετάνοια και ντροπή.

«Τρέλλες πού γάνω κι' εγώ!»

'Ο 'Αντρέας ήταν θυμωμένος. "Όταν έφτασαν στήν 'Αθήνα, συνώδερε τήν οικογένεια ως τώ σπίτι τής —ό Αιμίλιος τούς ειχε χωρητήσει στήν 'Ομόνοια— αλλά δέν ήθελε ν' άνεβή άπάνω, τάχα πώς ήταν άργά.

'Η Δήμητρα τότε τόν άρπαξε, τόν έμπασε με τή βία, και τόν άνέβασε όλη τή σκάλα με σπρωξιές, άγκυκαλιόματα, γέλια και φιλία.

1931 ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ Τής 'Ακαδημίας 'Αθηνών

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΟΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΗΓΟΥΜΕΝΟΙ

Μιά μέρα παρουσιάστηκαν στόν βασιλέα τής 'Αγγλίας Γουλιέλμο τόν επιλεγόμενο 'Εριθρό, δυό καλόγεροι γιά νά έξαγοράσουν τή θέση ήγοιμένου σέ κάποιο μοναστήρι.

Καθένας άπ' αυτούς προσπαθούσε νά πετύχη τώ σκοπό του, προσφέροντας όσο μπορούσε περισσότερα χρήματα.

Τότε ό βασιλεύς γύρισε πρως ένα τρίτο μοναχό πού παρευρισκόταν στή συζήτηση, και τόν ρώτησε:

- 'Εστί τί προσφέρεις;
- Όποτε μιά πεντάρα, Μεγαλειότατε, άποκρίθηκε ό μοναχός.
- Γιατί;
- Γιατί δέν τώ καταδέχεται ή συνειδήσί μου ν' άγοράσω με χρήματα ένα άξίωμα ιερό, ελπε με σταθερότητα ό καλόγερος.
- Τότε έστί είσαι ό πώ κατάλληλος άπ' τούς τρεις κι' αυτή τή θέση, φράμαξε ό βασιλεύς.

Καί άμέσως τόν διόρισε ήγοιμένο τού διαφιλονεικούμενου μοναστηριού.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Μετά τήν κατάληψη τής Σμύρνης. 'Η πατρίδες τού κ. Δαμβέρην. 'Ένα ώραίο τηλεγράφημα. 'Η άπάντησις τού κ. Βενιζέλου. 'Η ίτιές τής 'Αγγλίας. Πούθε κρατάει ή... σκούφια τούς. 'Η ναυμαχία τής «'Ελλης». Ένας ύπέροχος διάλογος. 'Η πολυμάθεια τού κ. Μιχαλακοπούλου, κτλ.

"Όταν ό 'Ελληνικός στρατός κατέλαβε τή Σμύρνη, ό κ. 'Ιωάν. Δαμβέρην, άπέστειλε τώ έξής τηλεγράφημα πρως τόν κ. Βενιζέλο:

«'Εως τώρα εγγώριζα ότι ειχα δυό πατρίδες. Τήν Κρήτη και τή Σμύρνη. Καί τας δυό τας έλευθερώσατε. 'Η ευγνωμοσύνη μου είνε μεγάλη. Τώρα μανθάνω ότι ή άρχική καταγωγή μου είνε από τήν Κωνσταντινούπολι. "Ωστε;...»

Και ό κ. Βενιζέλος τού άπάντησε τηλεγραφικώς:

«'Ωστε... καλήν θρεξίν!»!... *

Κάποτε ένας πωλής 'Αγγλος ποιητής έλαβε πεσκέσι άπ' τή Σμύρνη ένα καλάθι με σίκα. Τώ καλάθι αυτό ήταν πλεγμένο από κλωνάρια ίτιές και ειχε τόσο καμψό σχήμα, ώστε ό ποιητής, άφού τώ άδειασε, τώ κρέμασε έξω άπ' τόν κήπο του, σ' ένα φράχτη. Μιά μέρα όμως παρατήρησε ότι ένα άπ' τά κλαδιά τής λυγαριάς ειχε βγάλει φύλλα. Τώ ξεχώρισε λοιπόν άπό τ' άλλα και τώ έχωσε στή γή, όπου φυτόσε κι' έγινε δέντρο. 'Απ' αυτό λέγεται ότι προήλθαν όλες ή πολυλήθειές ίτιές πού βρίσκονται σήμερα στήν 'Αγγλία.

***

Κατά τήν ιστορική ναυμαχία τής «'Ελλης» κι' ένώ ή όδίδες έπεσαν γύρω σάν βροχή, διεξήχθη ό άκόλουθος χαρακτηριστικός διάλογος μεταξύ τού ύπεκλειωτού τσαπλητηού τής «'Ελλης» Κ. Κορονέλου και τού πολιτικού μαγειρίου Γερασίου Προκόπη:

—Καλά, μωρέ Γεράσιμη, ρώτησε ό πρώτος τόν δεύτερο, τί ήθελες έστί άπό πολίτης πού ήσαν, νά ρθής στό πολεμικό με τέτοια φωτιά;

Και ό ύπέροχος μάγειρος άπάντησε: —Δέν ύπάρχει κανένας φόβος, κέρ Κοιστή. Με Τούρκους έχουμε νά κάνουμε και τούς φοβάσαι;

***

'Ο άληθμόνητος συνάδελφος Γεώργιος Οικονομόπουλος, ό γνωστός με τώ όνομα Γάτος, διεξήχθη μία χειμωνιάτικη μέρα στήν όδον Σταδίου χωρίς έπανοφόρι, μ' ένα σακκάκι πωλή, γεμάτο τρώτες.

—Βρέ Γιώργε, πού ειπε κάποιος γνωστός του, πώς γυρίζεις έτσι; Θα κρυώσης!

—Μπά! άπάντησε στωικά ό Γάτος, δείχνοντας τώ σακκάκι του. Βλέπεις; Τώ κρύο μανίει άπ' τή μιά τρώτα τού σακκακιού και φεύγει άπ' τήν άλλη!...

***

'Ένας άπό τούς πώ μετέτρηους και πολυμάθεις 'Ελληνας είνε κι' ό ύπουργός τών 'Εξωτερικών κ. Μιχαλακοπούλος.

Οί έμυλιόητες μαζί του θπαιάζουν τόν πλούτο τών γνώσεών του και τήν καλή χρησιμοποίησι αυτών.

Κατά τώ τελευταίο ταξίδι τού κ. Μιχαλακοπούλου στό Ρέθυμνο ήτις εορτές τού 'Αρχαδίου, ό έκ τών συγκατεβάντων μαζί του ύπουργός κ. Περ. 'Αργυρόπουλος, εκτελών παλαιάν ύπόσχεση, έστεφάνωσε τόν κ. Πολ. Τσάκωνα μετά τής δος Πιρελαέλου.

Τή στιγμή πού έτελείτο τώ μυστήριο τού γάμου κι' ό παπās έψαλλε τήν ευχή στους νεονύμφους:

«—'Ινα εκτελούν τά κατά Νόμον...»

'Ο κ. Μιχαλακοπούλος γύρισε και ρώτησε τόν κ. Μάνο Τσάκωνα, άδελφό τού γαμηρού:

- Ξέρεις τί είνε αυτά τά «Κατά Νόμον»;
- 'Όχι, άπάντησε ό κ. Τσάκωνας.
- 'Όχι, ειπαν κι' όλοι οι άλλοι παριστάμενοι.
- Όποτε κι' εγώ ξέρο, έπρόσθεσε κι' ό ύπουργός κ. 'Αργυρόπουλος, άν κι' έχω νυμφευθεί «Κατά Νόμον».

—Λοιπόν, τούς εξήγησε ό κ. Μιχαλακοπούλος, τώ «Κατά Νόμον» σημαίνει «Κατά τόν Νόμον τού Μωυσέως». 'Ο δέ Νόμος ό Μωσαϊκός όριζε πόσες φορές τώ έτος έπρεπε νά «συνινανώση» ό σύζυγος με τή γυναίκα του. Λοιπόν, οι έχοντες τά περισσότερα δικαιώματα, κατά τόν Μωσαϊκό νόμο, τής «συνινανώσεως» μετά τής σύζυγου των, ήσαν πρώτα—πρώτα όλοι γενικώς οι... χειρόνακτες και οι άχθοφόροι, δεύτερα οι γεωργοί και τελευταίοι οι... λόγιοι, δηλαδή οι διανοούμενοι γενικώς, οι νομιαθείς, οι ποιητά και οι τοιοῦτοι!...

